

உ

முருகன் றுணை.

திருச்செந்தூர்க்

கோபுரச்சிறப்புப்பதிகம்.

கந்தர் வெண்பாவந்தாதி.

இவை

தச்சநல்லூர் ம - ன - ன - ஸ்ரீ, ரயிட்டர் பாலுநாயுடு

அவர்களின் கனிஷ்டபுத்திரரும்,

சிந்துபூந்துறைவாசரும், பென்சன்போலீஸ்

இன்ஸ்பெக்டரும், தற்காலத் திருச்செந்தூரில்

நியாயவாதியாயிருப்பவருமாகிய

B. B. நாராயணசுவாமிநாயுடு

இயற்றி,

திருநெல்வேலி ம-ந-ஸ்ரீ, வயிரவன்பண்டாரம் அவர்

களின் குமாரர் கோட்டார் ம-ந-ஸ்ரீ, சு. வ. இ. அருணா

சலம்பண்டாரம் அவர்களின் பொருளுதவியால்

சென்னபட்டணம்

சைவவித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற் பதிப்பித்தது.

விலை அணா - உ.

1913

உ

சிறப்புப்பாயிரம்.

திருச்செந்தூர்

ம - ஈ - ஈ - ஸ்ரீ,

மு. கிருஷ்ணசர்மா அவர்கள் இயற்றியது.

கவித்துறை.

கானேய் கடம்பணி செந்தின் முருகன் கழலினையிற்
நேனே யனையவெண் பாமலர் நூற்றினைச் சேர்த்தனனில்
வானேய் பொழிற்சிந்து பூந்துறைப் பாலு வளல்குமரன்
ஆனே நனதிற் றூர யணசாமி யானவனே.

இந்நூலாசிரியரின் பெரியதாயார் மகனாகிய வித்துவான்
மேலப்பாலூர் பென்சன்போலீஸ் எட்கனிஸ்டேபிள்

ம - ஈ - ஈ - ஸ்ரீ,

கோபாலநாயுடு இயற்றியது.

விருத்தம்.

மல வுடம்பினி லகங் காரத்தி லக்காய்
மன்னுமவீ ரம் மயேந்திரத்தில்

சிறப்புப்பாயிரம்.

வலமுடை சூரபது மனென்போனை வி
மலமெய்யும் ஞான சத்தியுடன்
சலமறச் செயிர்த்த செந்தில் கந்தற்கு
சதுர்மறை யோன்குலக் கவியால்
நலமுற வந்தாதியைச் செய்தா
ஞ ராயண சாமி நாவலனே.

எட்டயபுரம்சமஸ்தானம் சம்புலிங்கபுரத்திலிருக்கும்

இந்நூலாசிரியரின் நண்பர்

ம - ஈ - ஈ - ஸ்ரீ,

திரவியசங்கர நாராயணக்கவிராயரவர்கள்

இ ய ற் றி ய து.

மாதங்கத் தானுக்கு மந்திரஞ் சொற்றவன் வள்ளிகொண்கன்
மாதங்கத் தான்மரு மான்வடி வேற்கான் மாவதன
மாதங்கத் தானுக் கனுசன் செயந்தியில் வாழ்குமான்
மாதங்கத் தானையன் மீதிலந் தாதி வழத்திடவே. (க)

வெண்பாவந் தாதி விளம்பினன் மேதகு நூலறிஞர்
பண்பாவந் தாதரித் தென்றும் பருகினும் பான்மைகூன்ற
துண்பான்வந் தாரமிழ் தொக்குமென் றேத வுரைபெறுசீர்
நண்பாவந் தார்க்குள் நாரா யணசாமி நாவலனே. (உ)

பூமகனும் பாமகனும் நாளுந் தங்கிப்
புகழ்வளர்நன் னிதிபொருந்திப் பொன்னு டென்னச்
சேமமிகும் நெல்லைநகர் தழைக்க வந்த
செல்வவான் தனதெனச் சிறப்பு வாய்ந்தோன்

சிறப்புப்பாயிரம்.

பாமரைப் பண்டிதராய் விளங்கச் செய்யும்
பண்புடையான் வீரசைவர் குலசி ரேஸ்டன்
சோமனையே நிகர்வதனன் கருணை யார்ந்த
சோதிவடி வேவன்மேற் பக்தி யுள்ளோன். (ங)

திருவணந்த புரங்கோட்டார் கொச்சி குளச்சல்
திருநெல்லைப் பதிசென்னை முதலா மூரில்
பொருளிலங்கும் யாபாரம் புரியுஞ் சீமான்
போசனெனப் புலவர்கட்குப் பொருள ளிப்போன்
மருமலர்வா ளிந்திரையாள் வாழு மார்பன்
வயிரவரா சேந்திரன்மா தவத்தால் வந்தோன்
தருமகுண னதிமதூர வசனன் றூயன்
தக்கவர்கள் புகழுருணை சலப்பேர் பெற்றோன். (ச)

இகத்தினிலும் பாத்தினிலும் தனது சீர்த்தி
இலங்கிநலங் கிளர்ந்திடவே இருநீர் சூழுஞ்
செகத்தினிலே பலவளங்கள் மலிந்தே யோங்குஞ்
சிந்துபுரக் கந்தர் வெண்பாத் திருவந் தாதி
அகத்தினிலே யன்புவைத்துப் பொருள் கொடுத்தே
அச்சிடச்செய் தனன்மதன்போ லழகு பெற்றோன்
சுகத்தினிலே சுகம்பெற்றா னிவனைப் போல
சுகம்பெற்றார் ரெவருண்டு சொல்லுங் காலே. (ரு)

சு

சிறப்புப்பாயிரம்.

வண்ணச்சரபம் திருநெல்வேலி ஸ்ரீலக்ஷ்மி தண்டபாணி

சுவாமிகளின் பாதசேகரமும் விருதுபட்டி

கூத்திரியவித்தியாசாலே ஹைஸ்கூல்

தமிழ்ப்பண்டிதருமான சந்தப்புலி

மேலப்பாலூர்

மு. பார்த்தசாரதிநாயுடு இயற்றியவை.

சந்தவிருத்தம்.

குழிப்பு.

தானு தன தான	தந்தன தான	தன தானு
சேனா டவர் வாழ்வு	நைந்திட மோது	
சூர குல மோடு	பொன்றமு னுள்செய்	
சேனா பதியாகி	வந்துபி னோசை—யலை மாறா	
ஏனார் தல மாகு	செந்திலின் மேய	
கோனா மெமை யானா	கந்தசு வாயி	
நரா நெழில் வாகு	வின்றிரள் மீது—திகழ் மாறே	
மாணா ரொரு நூறு	வெண்கவி மாலே	
வானோ ரமு தாமி	தென்றனை வோரும்	
வாயு நிட வேபு	னைந்தன னுலு—திசை யூடே	
நாணா திசை மேவ	நின்றவன் ருப	
மானார் விழை மா	னின்கவி னரு	[வோனே.
நாரா யண சாமி	யென்றொரு பேர்கொள்—புல	

சிறப்புப்பாயிரம்.

ரு

வெண்பா.

திண்பாவந் தீர்க்கவல்ல செந்திற் குமரனுக்கு

வெண்பாவந் தாதி விளம்பினான்—தண்பாய

நந்தார் வளமயனார் நாரா யணசாமி

வந்தார்வ முற்று மகிழ்ந்து.

(உ)

சிறப்புப்பாயிரம் முற்றிற்று.

கோபுரச்சிறப்புப்பதிகம்.

க வி த் து னை.

உலகிற் பெரிய வருவும் பருமனு முற்றுயர்ந்தே
யலகிற் கரிய விசம்பூ ருவி யகன்றுசென்று
நிலவைத் தழுவியும் பார்ப்போர் பவவினை நீக்கவிவண்
குலவுவ செந்தின் முருகன்வாழ் கோயிலிற் கோபுரமே. (க)

சாகராஞ் செல்லுநா வாய்க்குறி யாகத் தனியிலகி
வாகர மென்ன நினைப்போர் பவவினை மாய்ப்பகரு
ணாகர னாகக் கடற்கரை மேய நன்கடம்பஞ்
சேகர னான குகன்வளர் செந்திற் சிகரியதே. (உ)

அந்தரத் தேவர்க டம்புரம் போழுமென் றஞ்சலுற்று
சந்ததங் கண்க ளிமையா திருந்து தயங்கச்செய்து
சிந்தனை செய்பதென்றுங் காண்போர் பவவினை தீர்த்திமொல்
செந்திலிற் கந்த நமர்ந்திடுங் கோயிற் சிகரியதே. (ஈ)

இந்திரன் மாயோ னிறையோன் பிரம னியமனெழிற்
சந்திரன் சூரியன் றானவர் மண்ணவர் சார்ந்துநிதம்
வந்திரந் தேத்துநற் றூல விலிங்க வடிவதுகாண்
செந்திலின் மேய குழகன் நன் கோயிற் சிகரியதே. (ச)

அவையடக்கம்.

ஆலயஞ்செய் சிற்பி யருங்குளவிக் கூடுகண்டு
சாலமகிழ் வெய்திடுமத் தன்மைபோற்—சீலமுயர்
செந்திற் குகற்கியான் செய்தவெண்பா வந்தாதி
சிந்தித் துறுமுலகு தேர்ந்து.

2 திருச்செந்தூர்க் கோபுரச்சிறப்புப்பதிகம்.

மண்டலஞ் செய்மற மாய்த்திட வேண்டும் வரமளித்தே
யெண்டிசை சீர்த்தி யெனக்குந் நிருப்ப வியமனெவண்
டண்டங்கள் செய்வ னெனவவற் ருக்கத் தனிச்செல்வபோற்
குண்டலஞ்* சேர்வ கடம்பன் னன் செந்திலிற் கோபுரமே. (கூ)

எந்திர மென்னச் சுழல்புவி யென்புறேதி ரேகுகையின்
மந்தர மென்னத்தன் பற்க ளுடைக்க வருவனென
வந்தர னின்றல ரச்செய்து மண்பவ மாற்றிலிவு
செந்திலிற் செட்டி வளர்ந்திடுங் கோயிற் சிகரியதே. (சு)

அண்டர் பறவைக ளாகித் தவஞ்செய் தமர்வதுவுந்
தொண்டர்க் குயோசனை தூரந் தெரிசனந் தேற்றுவதுங்
கண்டவர் கைக டலைமிசை யேறிடக் காண்பதுவுங்
கொண்ட லமர்செந்தில் வேலவன் கோயிலிற் கோபுரமே. (எ)

அட்ட கிரிக ளிறுமாப்பும் பன்னீ ரருக்கரினெல்
கொட்டங் குவலயஞ் செய்யும் பவவினைக் கூற்றுமரி
வட்டத் திகிரியின் வாமமு மாற்றுவ மண்ணுலகிற்
சிட்ட ரமர்செந்திற் சேந்தன்வாழ் கோயிற் சிகரியதே. (அ)

இத்தரை தன்னிலே யெத்தனை சூர ரினிவரினு
மத்தனென் வேலற் கலுவல் கொடேனென் நகந்தைகொண்டு
சத்தியு நானென வேங்கி நிமிர்வ தவமுனிவர்
சித்தாக ளார்செந்திற் சேயவன் கோயிற் சிகரியதே. (க)

* ஆகாயம். † என்னு-சூரியன். ‡ தணித்தல்.

திருச்செந்தூர்க் கோபுரச்சிறப்புப்பதிகம். ௩

ஒழுக்கநல் பன்னமா யொள்ளன் பெசமா யுலகுபுக
ழிழுக்கமில் பத்தி யரும்பா யுளமொன்ற லெண்மலராய்
வழுக்கவில் ஞானங் கணியாக்கொ ணற்காம வல்லிபடர்
கொழுகாம் புமாவது செந்திற்கந் தன்றளிக் கோபுரமே. (க0)

செந்திலி னுள்ள சிகரிப் பதிகஞ் செவிகொடுப்போர்
சந்ததஞ் செப்புவோர் சிந்திப்போ ரச்சிடத் தானுதவி
தந்தவர் வாசிப்போ ராதியர்க் கென்றுநற் சாயுச்யமென்
னந்தமில் முத்தி யளிப்பனங் கந்த நறிகுதிரே. (கக)

திருச்செந்தூர்க்
கோபுரச்சிறப்புப்பதிகம் முற்றிற்று.

உ

திருச்செந்தூர்க்

கந்தர்வண்பாவந்தாதி.

விநாயகர்காப்பு.

செந்தில்வாழ் கந்தனுக்குச் செய்யவெண்பா வந்தாதி
சிந்தனைசெய் திவ்வுலகிற் செப்புதற்கு—வந்தனைகொள்
சந்தரஞ்சேர் மும்மதமாத் தூண்டுகைகவி நாயகனின்
கந்தமலர்ப் பாதவ்ணை காப்பு.

அமிழ்தஞ்சேர் சாகரந்தா ஞாமதை என்று
முமிழ்தல்செய் செந்திற்கண் ணேதுந்—தமிழ்மறைதேர்
கந்தா வடியேனுன் கான்மலர்சே விக்கவைத்த
கந்தா வருள்மறவே னான்.

(க)

நானே யுனக்குமிகு நல்லபணி செய்வதற்குத்
தேனே நதியொழுகு செந்தில்வாழ்—மானே
பெறுவள்ளி காந்தா பிரியம்வை என்று
முறுகின்ற துன்னை யுளம்.

(உ)

உளமிருப்ப நின்ற னொளிர்முகமு மென்று
மளவுபடா வங்கை யயிலுந்—களபங்கொள்
மார்பகமும் பூணூலு மாவடியா ரெக்காலு
மார்வங்கொள் கான்மலரு மாம்.

(ஈ)

உ திருச்செந்தூர்க் கந்தர்வெண்பாவந்தாதி.

ஆமா மடைகு வ ரன்பர் திருச்செந்திற்
கோமானின் சேவடியுட் கொள்வாரேல்—சீமானாய்
மெய்யார்*முத லாப்பெற்று வெண்மையுளார்[†] ரண்டரிய
செய்ய ரணுகுஞ் சிவம்.[‡] (சு)

சிவமே மலிசெந்திற் சேசேய எனது
பவமே யொழியக் கண்பாரா—யவமே
சுழல்போற் சுழன்று துனிதருஞ் சன்ம
முழலப் புரியா துவந்து. (சு)

உவந்தாற் றிருச்செந்தி லுத்தமனே யுய்வேன்
சிவந்தாற் சிறியெனென் செய்கென்—நிவந்த
வயிலோயோ ரந்தணனை யாதரித்தாய் சுந்தாய்
மயிலினுருக் கொண்டவற்கும் வாழ்வு. (சு)

வாழ்வு திருச்செந்தூர் வைத்தவேற் கந்தனே
தாழ்வு வருமோவித் தாரணியிற்—சூழ்வந்து
பாதார விந்தத்தே பத்தினைச் செய்துதிரி
கோதிலா வன்பருக்கே கூறு. (எ)

கூறுகின்ற பாவங் குரைகடல்வாய் நானமது
நீறுசெய்யுஞ் செந்திலன்றி நேசமுடன்—வேறுதலம்
மேவா தெனதுள்ளம் வேலவனே யான்நிரய
மேவா துயவே விரும்பு. (அ)

சு. * புதல்வர். [†] அறிவிலார். [‡] முத்தி.

ந திருச்செந்தூர்க் கந்தர்வெண்பாவந்தாதி.

விரும்பிவரு பொய்யா மொழியான் விடர்சொற்
கரும்பிரசப் பாவைப்போற் காண்பாய்—சுரும்புமலி
காமாகஞ் சேர்செந்திற் கந்தாநான் சாற்றுகந்
பாமாலை தன்னைப் பரிந்து. (க)

பரிந்துமுன் சன்மமதிற் பண்ணியநற் கர்மந்
தெரிந்தளியிம் மானிட தேகம்—பிரிந்திடுமுன்
செந்தூர்வாழ் கந்தா திரிகரண சுத்தபத்தி.
வந்தூரத் தந்தருளென் மாட்டு. (க)

மாட்டிற்குச்* செந்திற்கண் வாட்டமுண்டோ வள்ளிதரு
மூட்டத்தி னுட்டங்கொள் றுத்தமனே—தேட்டமுடன்
சிங்ககும்பத்[†] தேர்விழவிற் சேயி[‡] னுறு சேட்டையினிற்
புங்கமுறப் போற்றிநின்ற போது. (கக)

போதன்மா லீசன் புரந்தரன்மற் றெல்லோரு
மாதருடன் கண்டு மகிழ்வரால்—வேதவொலி
யோங்குசெந்திற் கந்தா வுனதுதிரு மன்றலதைத்
தூங்குதுலா மாதத்தே குழ்ந்து. (கஉ)

குழந்தேதயுன் றந்தைக்குத் தூய பிரணவத்தை
ஆழ்ந்துரைத்தா சான்பே ரடைந்ததனாற்—போந்து
சிகரநா வாய்நடத்துஞ் செந்தில்வாழ் கந்தா
பகரினீ யார்க்கும் பதி. (கங)

கக. * செல்வத்திற்கு. [†] ஊண். [‡] ஆவணி மாகி. [§] வைகாசி,
நிசாகம்.

சு திருச்செந்தூர்க் கந்தர்வெண்பாவந்தாதி.

பதியாய்ப் பகர்வரிய பல்வேறண் டங்கள்
விதியாய்ப் படைத்திட்ட மேலேய்—கதிகொடெனத்
தேவாதி தேவா திருச்செந்தூர்க் கந்தாநான்
மேவா திருப்பேனா வேட்டு. (கசு)

வேட்டகத்து வள்ளிவயின் வேடுவனா வந்ததொரு
பூட்டகத்தை யானே புகலுவனன்—காட்டகத்தே*
தந்தசெந்திற் கந்தாநின் ருதைகுலத் தன்மையெனும்
விறைத்தர வாராய் விரைந்து. (கரு)

விரைந்தன்று வள்ளிமுனம் வேங்கையுருக் கொன்சீர்
வரைந்திட்டக்கந் தாநான் வலனே—பரிந்துலகு
வேதலொடு கைத்தல் விரும்பா தெனநினைத்தோ
காதல்கொண்டா யவ்வுருவைக் காண். (கசு)

காண்பாற் கருள்செந்திற் கந்தா மணிப்பேர்சீர்
எண்பாய் கடவுளரி லெங்குமிலை —மாண்பாய்
மணியினுஞ் சுப்ர மணியனெனும் பேரால்
எணினீ யெவற்கு மிறை. (கஎ)

இறையென்று புல்லரை யெப்பொழுதும் பாடி
யுறையிலென் னெஞ்சேயென் னுண்டாம்—நறைபொழிலார்
செந்தில்வாழ் கந்தா சிலம்பா வெனப்போற்று
வந்தனைக்கீ டாகாது மற்று. (கஅ)

கரு. * நன் + காட்டகத் + தே - தெய்வம் - சிவபெருமான்.
கசு. * வேம் - வேதல், கை - கைத்தல், வேதலையுங் கைத்தலையு
முலகுவிரும்பாது.

திருச்செந்தூர்க் கந்தர்வெண்பாவந்தாதி. ரு

மற்று நினையன்றி மனத்தே யொருதெய்வஞ்
சற்றுநினைப் பேபேனாயித் தாரணியிற்—கற்றவர்வாழ்
செந்திலமர் கந்தாவத் தேவர்கடஞ் சிந்தையினு
மந்தமுற வீற்றிருப்ப வாய்ந்து. (கக)

ஆய்ந்துன் பதமலரை யன்பாக வேதுதியால்
வேய்ந்துபத மெய்தாது மேவினார்—மேய்ந்துகொண்மூ
தெண்டிரைநீர் கொண்டுபொழி செந்திலமர் கந்தாநீ
அண்டிரைக் காப்ப தறிந்து. (உ௦)

அறிந்தே னினதருளோ யவ்வசான் சேந்து
செறிந்தே விடுத்தகணை செற்று—மறிந்துமவன்
திக்குநவில்செந்திற் சேய்முருகா மஞ்ஞையதாய்
புக்கிட வாண்டபதப் போது. (உ௧)

போதார் திருச்செந்தூர் போந்துனது சேவைவதனைத்
தீதார் மனநீங்கிச் சேவிப்பார்*—வேதார்
நாகினிடை வீழ்ந்திடார் நானிலத்திற் கந்தா
விரகதுவே யென்பேன் விதி. (உ௨)

விதியெனவொன் றுண்டோ வேலவனின் பாதங்
கதியெனச்செந் தூர்க்கண்ணே காண்கின்—மதியில்
விதியுமம்* மேனானின் வெஞ்சிறையிற் பட்ட
கதியை நினைந்திட்டக் கால். (உ௩)

உ௨. * சேவித்தல் - செய்தல். உ௩. * பிரமனும்.

சு திருச்செந்தூர்க் கந்தர்வெண்பாவந்தாதி.

காலனைப்போற்றேவர் கறுத்தமர்செய் தார்செந்தில்
வேலவனை நீயோ வினையாட்டாய்க்—கோலவம்மாப்*
போரினிடையாய்த்தாய் புகலுந்தா நிற்பெருமை
பாரினிடையுண்டோ பகர்.

(உசு)

பகரநுந் கீரனெனும் பாவலன்முன் னுளிற்
குக்குமா வென்றுதுதி கூறுஞ்—சுகமவுரு
செந்தமிழ்ப்பா கேட்டுவந்த செந்தில்வளர் கந்தாவென்
சிந்தை யுன்பால் கொள்வதென்றே தேர்ந்து.

(உசு)

தேர்ந்து மறைக டெரிவொலிசேர் செந்தூர்நான்
சார்ந்து நினதடிக டாடலைமேல்—வேய்ந்தன்னோர்க்
கன்ன மளித்தே யருள்பெற்றற்குக் கந்தாநன்
முன்ன* முதவாய் முனம்.

(உசு)

முனமே* யெனவே மொழிந்தொழிந்த சன்மங்
கனமே பொழிசெந்திற் கந்தா—வினிமேலும்
வாராத வண்ண மறுத்திடுவாய் மாநிரையஞ்
சாராத வண்ணந் தகைந்து.

(உஎ)

தகையுடையார் வாழ்செந்திற் சாமியே யின்னி
னகையுடையார் கச்சுடையார் நானு—மகிலார்ந்த
பூங்குழலார் தம்வலையிற் புக்குநைந்து நாடோறும்
சங்குழலச் செய்யா திரு.

(உஅ)

உசு. * மாமரமானகுரனை. உசு. * முன்னம் - மனம். உஎ.
* முன் அம்மே யென்று.

திருச்செந்தூர்க் கந்தர்வெண்பாவந்தாதி. எ

இருவிசம்பா ரண்டமெலா மேகமா யாண்ட
ஒருவிசம்*பார் குரனேவே லுய்த்துச்—செருவதனி
லட்டசெந்தூர்க் கந்தா அடியேன்பாற் சேர்கிறிய
கட்டமதைத் தீர்ப்பரிதோ காண்.

(உக)

காண்பானேன் றுன்பமதைக் கானினிடை யேயமர்ந்து
சேண்டீறு மெய்த்தவத்தைச் செய்திட்டே—மாண்பேய்ந்த
செந்தில்வாழ் கந்தன் றிருப்பதத்தை யோர்பொழுது
சிந்தித்தால் நீர்பெறுவீர் தேசு.

(உ௦)

தேசகண்ணீ ராறு*பெற்ற செந்திலமர் கந்தாவோர்
வீசுபுகழ் கட்கடையென் மேல்வைக்கிற்—காசினிக்கண்
பொன்னேமிக வுள்ளாரும் போற்றும் தவத்தினரு
மென்னேநிக ராகுவரோ வீங்கு.

(உக)

சங்குனது பாதமல ரேத்துகின்ற வேழையர்கள்
ஒங்கு தனத்தர்களா மோதாது—வீங்கு
தனத்தரே யேழையராஞ் சாற்றுகெந்திற் கந்தா
உனத்தொல்* லருளறிய வோது.

(உஉ)

ஒதுதிருப் பாவதுகொண் டோங்குகின்ற காவடிகள்
வீதிதொறுஞ் செல்செந்தில் வேலவனே—பாதுகா
தந்தத் தனை தனை தனை தனை
தந்தத் தனைவெனத் தான்.

(உங)

உக. * ஒப்பற்றமமைத. கக. * கண் - ஈராறு - பன்னிரண்டு
கண்கள். கஉ. * உன் - அத்தொல் - உன்னுடைய அந்தப்பழைய.

அ திருச்செந்தூர்க் கந்தர்வெண்பாவந்தாதி.

தானவரை வென்றசெந்திற் சண்முகா துன்பஞ்செய்
வானவரை விண்ணேற்றை* மாகத்தென்—பானவரைத்
தீயினொடு கால்கட் செவிழையுமே யஞ்சுவனே
நீயிருக்க வென்மனத்தே நேர்ந்து. (௩௪)

நேர்ந்துனக்குச் செய்கடனை நேயமுட னின்னடிக்க
ணர்ந்தமனத் தோடுன்னி யாற்றுதற்கு—வார்ந்துகாத்
தேனொழுது செந்திலமர் செவ்வேன நன்னெறியில்
நானொழுது மாறு நவில். (௩௫)

நவிலவிழ்தந் தேக நரைதிரைக ளன்றிப்
பவியிலுள வெந்நோயும் பேர்கா—கவிகொளுநற்
செந்திலமர் கந்தாநின் நெய்விலைப் பூதியதுட்
பந்தவினை யும்மொழிக்கும் பார். (௩௬)

பார்த்திராத வாதத்திற் பச்சிலைக்கா வோய்கரமே
பூர்த்தியதாய்க் கொள்வததாற் பொன்றுதனம்—ஆர்த்தியொடு
செந்தில்வேள் செய்யபதத் தேயோ ரிதழிட்டால்
முந்துமுத்திப் பொன்ற முதல். (௩௭)

முதல்வனாஞ் செந்தில் முருகா நினது
பதமலர்சார் தேனைப் பருகி—இதமாய்ச்
சுகமடைய வெண்ணிச் சுழன்றே திரியும்
வகையுடைய வென்மனமாம் வண்டு. (௩௮)

௩௪. * இடி. † நவக்கிரகங்கள். ‡ பாம்பு.

திருச்செந்தூர்க் கந்தர்வெண்பாவந்தாதி. ௯

வண்டுலவு காச்செந்தில் மாமயிலோய் நின்னையன்றிக்
கண்டிதல் செய்யெனெக் காலத்துந்—தண்டுகொண்டு
மாட்டிடினும் வெவ்வீயம் வைத்திடினும் வன்னியதில்
வாட்டிடினும் யானே மருண்டு. (௩௯)

மருண்டுமான் பாய்செந்தின் மான்மருகா பாலை
வெருண்டவாரீர் வேட்டலதை வெல்லத்*—தெருண்டபாச்
சொல்லவெழு மென்னவா சொல்லுந் தாத்ததே
மெல்லமெல்லச் சொல்வேனான் மேல். (௪௦)

மேனாளி னின்னையுநின் மெய்யடியார் தம்மையும்வை*
யானாத பேதைக் கமிர்தளித்தாய்—மானார்சேர்
செந்தில்வாழ் கந்தா தினமுந் துதிப்பேனை
நிந்தனைக்குள் ளாக்குவையோ நினறு. (௪௧)

நின் நலர்ந்து பிற்கூம்பும் நீரோ ருகமாம்பல்
என் நலவன்* ரேன்றியக்கா லீதுண்மை—தென் நலமர்
செந்தில்வளர் கந்தாநின் செம்மேனி காண்மனமு
வந்திலகி விள்ளுமென்றும் வாய்ந்து. (௪௨)

வாய்ந்தெங்கும் பூரணனும் வள்ளலெனப் பேர்பெற்றும்
ஆய்ந்தெனது துக்க மகற்றிலுனக் கேயந்தகுறை
என்னுலக* மென்று மிகழாதோ வென்னேவிடில்
உன்னுசெந்திற் கந்தா வுரை. (௪௩)

௪௦. * உவமையுருபு. ௪௧. * வைத. ௪௨. * சூரியசந்திரர்.
௪௩. * என் - என்ன.

க0 திருச்செந்தூர்க் கந்தர்வெண்பாவந்தாதி.

உரையாய் துதிதனையே யுள்ளமே என்றுந்
திரையாய் திருச்செந்திற் சேய்க்கே—வரையிலா
நாத்திககேனோ டேகர்மி நாணுமுலோ காயதனின்
வார்த்தைதனை நம்பாது மற்று.

(சச)

மற்றுன் பதமலராம் வண்மையுள வாமைதனைச்
சற்றுத் தரிசித்துத் தான்றுதித்துப்—பெற்றபலன்
செஞ்சேவ லாடுகொடிச் செந்தூர்வாழ் கந்தனே
பஞ்சேந் திரியநந்தல் பார்.

(சௌ)

பாரினிடை வேனிற் பகருதி*பேற் சாலேதனில்
யாரிடத்து நன்மைதனை யாற்றாயான்—சீர்வடம்போல்
ஒண்மைசெய் தேசெந்தி லுத்தமனே நாணுனக்கு
வண்மைப்பா செய்யவருள் வாய்.

(சசு)

வாய்க்குச் சுவையென்று மாடாடு மாய்த்துண்டு
பேய்க்குச் சரியென்னப் பேணுது—தாயிற்
பெருகிய வன்படையும் பேறளிப்பாய் செந்தில்
மருவிய கந்தா மதித்து.

(சஎ)

மதியென்னுங் கொம்பால் மணிக் குயிற்கொள் தென்றல்
நதிசரம்வந்* தெற்றியவிந் நாளில்—மதியில்லாத்
தாரகனென் யானைசெற்ற சந்திபுரக் கந்தனெனும்
வீரன்வரி லுய்வேன் விரைந்து.

(சஅ)

சசு. * உதியமரம். † ஆலமரம். சஅ. * நதிசரம் - நதியிற்
சஞ்சரிக்கும்யானை.

திருச்செந்தூர்க் கந்தர்வெண்பாவந்தாதி. கக

விரைந்துலகெ லாம்படைத்த மேல்சோதி யுன்னை
வரைந்தனர்கு மாரனென்று மாதா—ணுருவமிலாக்
கேவலமா முன்னைவள்ளி கேள்வனெனச் செந்தூர்வாழ்
சேவலனே யேன்சொன்னார் செப்பு.

(சக)

செப்பான்மா யாகவிதை தேர்சிரத்தை யாப்பன்னி
ஒப்புசரீ ரங்கட்டை உவ்*வெரிசி—வப்புப்பசு
பத்தியது வேள்வியாய்ப் பண்ணுதற்குச் செந்தில்வே
லத்தமுடைக் கந்தா வளி.

(கௌ)

அளிமனமே பாத்தியா வார்கல்வி ஏரா
வளர்பத்தி நீரா வயிரந்—தளிர்கொடியா
ஞானமெனும் பூமலா நல்கிடுவாய் செந்தில்வாழ்
தானவரை வென்றிகுந் தா.

(கக)

தாரமெனு மட்டையொடு தாயமெனுஞ் சேறுங்கு
மாரரெனு மீனுமமர் மாபவமாம்—வாரியதைப்
பாதார விந்தமெனும் பஹியால் செந்தில்வே
னாதா கடக்கவரு ணல்கு.

(கஉ)

நல்காய் மறுமொழிநீ ஞானசம் பந்தனைச்
சொல்வார் கவிஞரேன் றேணிபுரத்—தொல்பாவில்
சந்திபுரக் கந்தனையே தந்துகந்த தாப்பிரித்
தந்தமுறச் சாற்றியுமே யாய்ந்து.*

(கங)

கூ0. * உவ் - தவம். சிவப்பு - கோபம். கக. * குறிப்பு—திரு
ஞானசம்பந்தமுர்த்தினாயனாரக் கந்தக்கடவுளின் அவதாரமெனக்கவி
ஞர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அந்நாயனாரேதாம்பாடிய சீர்காழிப்
பதிகத்தில் “பெற்றுமுருகந்சனகந்தனைபே” என்று தேற்றேகாரங்கொ
டுத்து தாம்வேறு கந்தன்வேறுகப் பொருள்படப் பாடியிருக்கிறார்.
ஏன்? மறுமொழிவேண்டுமென்பது கருத்து.

க2 திருச்செந்தூர்க் கந்தர்வெண்பாவந்தாதி.

ஆயு மனக்கள்வ னஞ்ஞானக் காட்டினிடைத்
தோயு மடந்தைதனத் தோல்மலையி—லோயா
தலையா ததனை யடக்குதற்குச் செந்திற்
சிலம்பா வரிதோ தெருட்டு.

(ருச)

தெருட்டு திருச்செந்திற் செவ்வேளே மூன்று
மருட்டு மவத்தையினின் மாண்பா—ரருட்டிற்னை
யுன்னமுயன் ருலுமென் னுள்ளகந்தை முந்துகின்
தன்னதனை நீக்கி யருள்.

(ருரு)

அருண்மயமா முந்தனல் லாறெழுத்தை யெண்ணின்
மருண்மயமோ வாதவன்முன் மஞ்சா—மிருணிற்
புட்கரிகள் சேர்செந்திற் புண்ணியனே யுன்கந்த
புட்கரிணி தோய்ந்து புகழ்ந்து.

(ருசு)

புகழ்தமிழ்ப்*பே ராவிமெய்யாப் போற்றுவரி யோடே
திகழ்தருமோ மந்திரமுஞ் சேர்ந்து—நிகழ்தரநின்
சித்தமுறப் பெற்றதாற் செந்தூர் வளர்கந்தா
இத்தமிழ்க்கெப் பாயடையோ வீடு.

(ருஎ)

சடுகொள் மட்கலஞ்செய் தெண்குயவன் சக்கரம்போ
லோடுநெஞ் சேகவலை யோராது—நாடிநிதஞ்
செந்தூர்வாழ் சேயே திரிசுதந்த ரர்தேவே
கந்தாகா வென்றே சரை-

(ருஅ)

ருஎ. * குறிப்பு—‘தமிழ்’ என்னும் பேர் தமிழு என்பது
பொருள். இது அ இ உ என உயிரெழுத்துகளுக்கும், த் ம ழ் என
இம்மெய்யெழுத்துக்களுக்குமாகி அத்துடன் அதாவது அ+இ+உ
ஓம்.

திருச்செந்தூர்க் கந்தர்வெண்பாவந்தாதி. கந

கரையிலா மாகடலே கண்கண்ட தேவே
வுரையிலாப் பொன்னேயென் றோர்ந்து—தரையினிடைச்
சீர்கடப்பந் தார்கொள் செயந்திபுரக் கந்தனையே
தோர்கிற்பார் கொள்வார் செயம்.

(ருக)

செயங்கொளமுன் நான்மறையைச் செந்தில்வளர் கந்தா
நயங்கொளவே சாற்றினையிந் நாளில்—வியங்கொளுநன்
மின்சாரத் தந்தியுடன் மேவுபுகை வண்டிவகை
சொன்னாய்கொன் மர்மந் துலக்கு.

(ரு0)

துலங்குமா றுனனத்திற் றோற்றுஞ் சமயத்
திலங்குகுறி நீறுமுத விட்டு—நலங்கொ
ளறுசமயம் போற்ற வமர்செந்திற் கந்தா
பெறுவதென் னுன்றனருட் பேறு.

(ருக)

பேறுபெறச் செந்தூர் பிறங்கலைவாய் நிற்கின்றாய்
தூறுபவ சாகரத்தின் றொல்லெநின்—நேறுகரை
என்றென்று மீகாம நென்னவீ டேற்றிமிசு
நன்றுதரக் கந்தா நயந்து.

(ருஉ)

நயந்திசைசெல் வம்மென்மை நற்றிரு விற்பம்
இயந்தெளிவு முத்தியோ டின்ன—பயந்திடுமாற்
றெய்வயா னைகாந்தா செந்தூர்வாழ்கந்தாவென்
றய்யவே தோத்தரித்தா லோர்ந்து.

(ருங)

ஓர்ந்தெனது சிந்தையினை யொண்டளிரை வந்தனையை
வாய்ந்துனக்குத் தந்தேதன்கை மாறாக—வாய்ந்துனது
முந்தருளைச் சிற்பதத்தை முத்தியினைச் செந்தில்வளர்
மைந்தனை தாராய் மகிழ்ந்து.

(ருச)

கசு திருச்செந்தூர்க் கந்தர்வெண்பாவந்தாதி.

மகிழ்தரு மென்றன் மனக்கொடியுன் பாதத்
திகழ்கொம்பா மாதரவைச் சேர்ந்து—புகழ்கொள்ளு
மானந்த மாங்கனியை யண்ணவருள் வாய்செந்தூர்
மாநந்த வெய்கந்தா வந்து. (சுரு)

வந்தே யைக்கள் வர்கா மக்கனலை மூட்டமனம்
வெந்தே சிடப்பேனை மெய்யறிவு—தந்தே
இரவுபக லுன்னும மேத்திச்செந் தூரா
பரவருள் செய்வாய் பணிந்து. (சுசு)

பணிந்துனையே யென்னெஞ்சம் பற்றிடவு மெந்நா
துணிந்துனையே பாடிடவுந் தேன்றாக்—குணமென்றே
நின்றபுகழ்ச் செந்தில் நிருமலனே நான்காண
வென்று வருவா யினி. (சுஎ)

இனியென் மனந்தன்னை யெய்ஞ் சலிப்பேன்
தனியென் றிரணியத்தைத்* தள்ளிக்—கனிகொள்கந்த
மாதனவெற் போங்குசெந்தில் மாமயிலோய் என்றுமுன்றன்
பாதமல ரேத்திடற்கே பார்த்து. (சுஅ)

பார்த்துன் பதத்தைப் பணியுஞ் சிறியேற்குக்
கார்த்திகையா நின்னுருவங் காட்டாயா—சீர்த்தியிடு
சந்தனமும் சம்பகமுஞ் சந்தமுந் தங்கிநிறை
செந்தில்வளர் கந்தவருள் செய். (சுக)

சுரு. * அடைதல். † குரன். சுஅ. * பொன்.

திருச்செந்தூர்க் கந்தர்வெண்பாவந்தாதி. கரு

செய்யென்றும் வீடென்றுஞ் செல்வமொடு பெண்டிரென்றும்
ஐயென்று மாழ்கு மடியேனை—வையகத்தில்
வேலென்றும் செந்திலென்றும் வீறுபெறு நின்கமலக்
காலென்றுஞ் செப்பக்கு கா. (எடு)

காகா வெனக்கதுங் காகம்போல் யானுன்பாற்
காகாவென் ருலுங் கருதாயா—வாகார்
முருகாவொ ராறுமுகா முத்திதரும் மாயோன்
மருகாசெந் தில்வேல வா. (எக)

வாரமலைக் கைத்தலத்தால் வந்தனைசெய் யாறுமுகா
காரெனவே யாசு கவிபொழியுஞ்—சீரினையான்
பெற்றரிய செந்திற் பெருமையைத்தான் பாடுதற்குச்
சற்றருள்செய் தாலாகா தா. (எஉ)

தாம நறுங்குழலார் தங்கண்ணே சேலென்றும்
வாமக் குசமே மலையென்றுங்—காமுற்றுச்
சொல்லும் புலவீர் சுகமெங்ஙன் காண்குதிரோ
வெல்லும்வேற் செந்திலனை விட்டு. (எஃ)

விட்டாற் கருணையிலா வெய்யவரை யான்விடவும்
நட்டாலுன் னண்பரையே நட்புறவு—மட்டாற்
சினத்தை யடவும் செயந்திவாழ் கந்தா
மனத்தினிற் சற்றே மதி. (எச)

மதித்தந்நு கல்வி வனப்பளித்து நன்மைக்
கதித்தந்நு நின்னருளைக் காட்டாய்—குதிகொண்டு
செவ்வரால் பாய்ந்துவிழத் தேமாங் கனியுதிரும்
செவ்வைபெறு செந்திலா சே. (எடு)

கக திருச்செந்தூர்க் கந்தர்வெண்பாவந்தாதி.

சேதனமென் பத்திரத்தில் சிற்றின்ப நெய்யூற்றற்
நீதகலுன் சிந்தனையாஞ் சீரெழுத்து—மேதலின்றே
யற்றாலந் நெய்தவநீற் றுலகற்றச் செந்திலுளைய
சற்றேறனு நின்னருளைத் தா. (எசு)

தானாக வந்து தமிழேனை யாட்கொண்டா
லானாத விற்ப மடையேனோ—நோனாத
சுந்தரனை யாட்கொண்ட தூயோன் புதல்வவெழிற்
செந்திலுறை சேநாப தி. (எஎ)

தீயமூ வாகைத் திறனார் விலங்குற்றுத்
தூய நினதடிக்குத் தூரமுளேன்—பாயுங்
குவிசத்தா லவ்விலங்கைக் கூறுபல செய்வாய்
கவிசெற்ற செந்திற்கு கா. (எஅ)

காமக்கோட் டத்திபெறு கந்தாநின் செந்திலம
ரோமக்கோட் டஞ்சூழ்வந் தீடேற—வேமக்
குறுமுனிக் கன்று குருவாக வீந்த
மறுவில்வரம் போலவருள் வாய். (எசு)

வாய்க்குமைப் பூதமாய் மற்றவற் நின்குணமா
யேய்க்கும் பொறியா வியாவையுமாய்ப்—பூக்குந்தே
வாதிநந்த மில்லா வருட்கடலாஞ் செந்தில்வளர்
சோதிமயில் நாதனையே சொல். (அ௦)

சொல்லான் மனத்தாற் றொடரவொண்ணச் சூட்சுமமா
யொல்லாப் பரமா யுயிர்க்குயிரா—யெல்லாமா
யல்லவு மாயிருக்கு மானந்த னாஞ்செந்திற்
செல்வன் றனைமனமே தேர். (அக)

திருச்செந்தூர்க் கந்தர்வெண்பாவந்தாதி. கக

தேர்பவரார் செந்தில்வளர் சேயே யுருத்தோறும்
ஓர்வரிய வாவியா யுட்கலந்து—நேர்வரிய
காண்பவனுங் காட்சியுங் காணப் படுபொருளு
மாண்பயனு மாயநின்னீர் மை. (அஉ)

மைந்தா திருச்செந்தின் மாமயிலேய் முன்னூல்க
டந்தநன் மார்க்கநான் சார்ந்தென்றும்—பந்தமுள
மாயை தனைச் செற்றுன் மலர்த்தாள் வணங்கநிலைத்
தாயைநிகர் தண்ணளியாற் று. (அகஉ)

தாழ்சடையு நீண்முடியுஞ் சக்கரமு மொண்மழுவுஞ்
குழரவும் பொன்னாணுந் தேற்றச்செய்—தேழு
கிலம்பி லமர்பொருமாள் சீரலைவாய்ச் சேயென்
றுலக நவிலு முணர்ந்து. (அச)

உணர்வுடையார்க் கோர்ந்திடற் கொல்லுமோ ஞான
வுணர்வுடையார்க் குள்ளத் தொளியே—பணமதனை
சுசனுந் தான்பதற் வீர்த்துமயி லாடுசெந்தில்
சுசனே* நின்னிலைம யே. (அஇ)

ஏமனமே நீயு மெளிதிற்காண் பாய்செந்திற்
கோமகனாங் கந்தன் குரைகழலே—வாமமுடன்
ஐம்புலனை யேயடக்கி யார்வங்கொண் டன்னோன்பேர்
தம்பமென வேகருதிற் றான். (அஈ)

அரு. * ஆசானே.

க௮ திருச்செந்தூர்க் கந்தர்வெண்பாவந்தாதி.

தானே தனக்குவமை தானுடைமை தண்ணளியான்
மீனா யுயிரளிக்கும் வித்தகமுஞ்—ஞான
நிருபணஞ்செய் செந்தில்வளர் நின்மலநின் விச்வ
சொரூபமதே சொல்லுந் துணிந்து. (௮௭)

துணிந்ததுநெஞ் செந்நாளுந் தூயகடப் பந்தார்
அணிந்தேதார் செந்தில்வள ரையா—பணிந்தொழுகித்
தாயாயீ ரேழு தலங்கட்கு மானதன்மை
வாயாரச் சொல்லும் வகை. (௮௮)

வகையறநூ லாயந்தாயந்து மானீக்கி யாறு
பகையறநன் ஞானம் படைத்த—தகைவுடையார்
சென்ம மிறுக்கச்செய் செந்தில்வளர் கந்தாநின்
றன்மை யறிவாரார் தான். (௮௯)

தானென் னகந்தை சரீரத்தில் விட்டொழிந்து
வானந் திறந்து வயமெய்து—ஞான
சிரவணந் தந்திடுமாற் செந்தூர்வே ளேநின்
சரவணப் பொய்கைதனின் சால்பு. (௯௦)

சால்பிற் கிரவுஞ்ச சக்கரத்தைச் சத்திதரு
வேல்புகுத்துப் பீறிட்ட வித்தகனே—மாலின்
மருகா குழகா மயிலோனே செந்தின்
முருகா வெனப்போற்ற முந்து. (௯௧)

முந்துநாள் வேசரிக்கு முத்திதனைக் கொடுத்தோய்
செந்தில்வளர் காங்கேயா செவ்வேளே—வந்தனைகொள்
செட்டியே சேயே சிலம்பா வெனவாற்றி
இட்டமுடன் போற்றுவதற் கெண். (௯௨)

திருச்செந்தூர்க் கந்தர்வெண்பாவந்தாதி. க௯

எண்ணுதல மூன்றிலினு மேற்ற சுதந்தரத்தைத்
திண்ணமுடன் கொண்டுமிகச் சீர்பெற்ற—நண்ணுந்
திரிசுதந்த ரர்போற்றுஞ் செந்தில்வளர் தேவென்
றரிமையுடன் போற்றுவதற் குன். (௯௩)

உன்னுவாய் போற்ற வுயர்கடம்பா வாறுமுகா
பின்னுசடைப் பெம்மான்றன் பிள்ளையே—பன்னுசெந்தில்
வேலா யுதனே விசாகா சுரந்தியின்
பாலா வெனவே பகர்ந்து. (௯௪)

பகருஞ்சே வற்கொடியோய் பாவகீ சாயீ
குகவேளே சேந்தா குமரா—மகச்செந்திற்
கார்த்திகே யாபுலவா கந்தாமுகக் கண்ணிமைந்தா
சூர்ப்பகைவா வென்று துதி. (௯௫)

துதிக்குங் குறிஞ்சிலித் தோன்றலே செந்திற்
பதிக்குளெதிர் தாரகனைப் பற்றி—வதைத்தோயே
மாடெய்வ யானைக்கும் வள்ளிக்குங் கந்தாவென்
றோதியே போற்றமன முள்கு. (௯௬)

உள்காய் மனமேரீ யோதுஞ் சரவணத்து
னுள்வாயிற் றானே யுதித்தோனே—தெள்ளியபே
ராசானே செந்தி லமர்ந்தோனே யென்றென்றுங்
கூசாமற் போற்றுதற்கு கூர்ந்து. (௯௭)

கூறுஞ் சுசுணங் கொடுவரி யாமுனியும்
ஊறில் பிரமா வுதானனுந்—தேறுகின்ற
செந்தில்வளர் தற்பரா சிற்பரா வென்றுநிதஞ்
சிறிதையுறப் போற்றமனந் தேர். (௯௮)

௨௦ திருச்செந்தூர்க் கந்தர்வெண்பாவந்தாதி.

தேர்ந்தவென்றி மாலையெனுந் தீவளர்ப்பா னின்பெருஞ்சீ
ரார்ந்த புராண மறையவருள்—கூர்ந்தசெந்திற்
கந்தா வடியேனின் கான்மலரைப் போற்றினே
னந்தாவிச் செந்தமிழா னான். (கூக)

நான்போயித் தாரணியி னாளுடைவி லுய்ந்துமேல்
வான்போய்ச் சுகமருவ வாழ்விக்குந்—தேன்போலும்
பூன்றமுத்த னானசெந்திற் புண்ணியன்சீர் பூவுலகத்
தான்றசெவிக் கென்று மமிழ்து. (க௦௦)

திருச்செந்தூர்க் கந்தர்வெண்பாவந்தாதி

முற்றிற்று.
